

Lezingen

- Hnd 3, 13-15.17-19 (de Messias zou sterven)
- Lc 24, 35-38 (zo moet Christus lijden en verrijzen)

Homilie

Beste geloofsgenoten.

Wanneer je naar een tentoonstelling gaat, wil je graag wat meer weten over de persoon van wie de tentoongestelde werken zijn, wanneer die leefde en graag ook nog in welke omstandigheden. Kortom, achtergrondinformatie helpt mee bij de waardering. Zo is dat ook bij het lezen en interpreteren van Bijbelteksten.

Om zicht te krijgen op een tekst is het belangrijk te weten wanneer die tekst geschreven werd geschreven en in welke omstandigheden. Zowel het Lucas evangelie als de Handelingen, hoogst waarschijnlijk van dezelfde auteur, zijn geschreven na de val van Jeruzalem in het jaar 70. Men neemt aan dat het evangelie dateert van de jaren 80, en de Handelingen eerder jaren 90. Er is altijd een vermoeden dat de auteur in de eerste plaats schrijft voor zijn eigen tijdgenoten, dus hier voor de volgelingen van Jezus op het einde van die eerste eeuw met de problemen van die tijd.

Het was zeker niet allemaal rozengeur en maneschijn voor de eerste generatie christenen, aanvankelijk vooral joden-christenen. Voor een groot deel onder invloed van Paulus verspreidde het christendom zich ook onder niet-Joden. Paulus heeft dan ook heel wat inspanningen gedaan om Joden en Christenen niet tegen elkaar uit te spelen. Een samenloop van omstandigheden heeft ertoe geleid dat het toch tot een echtscheiding gekomen is, op sommige momenten zelfs tot een vechtscheiding

Aanvankelijk nam die Jezus-gemeente wat afstand van het orthodoxe Jodendom door een mildere, vrijere interpretatie van de voorschriften uit de Thora, maar alles nog binnen een Joods verhaal. In de Handelingen staat op een andere plaats: *'ze bleven dagelijks trouw en eensgezind de tempel bezoeken'*. Maar Jezus' woorden en daden: *'de mens is belangrijker dan de sabbat'* en *'goed doen voor mensen aan de rand van de maatschappij is belangrijker dan tempeloffers'* moesten wel tot spanningen leiden met de religieuze overheden van die tijd.

Het aanmatigend optreden van de Joodse overheid was dan weer een extra prikkel om niet toe te geven. Als het Sanhedrin de apostelen het zwijgen wil

opleggen, antwoordt Petrus, *'niet spreken is geen optie, wij moeten getuigen'*. Maar het waren politiek woelige tijden.

In het midden van de eerste eeuw waren er van Joodse zijde verschillende grote en kleine opstanden tegen de Romeinen, daar wensten de christenen dan weer niet aan deel te nemen en dat werd hen dan weer kwalijk genomen. Die nieuwe Joodse sekte die de christenen aanvankelijk waren, werd uiteindelijk als ketters beschouwd en uitgesloten. Petrus spreekt met een lichte irritatie over 'de' Joden, of althans de auteur legt die woorden in de mond van Petrus. Niet te verwonderen dat dit soort teksten in de loop der tijden een vorm van antisemitisme in de hand gewerkt heeft of er toch voor kon misbruikt worden.

De auteur van de Handelingen en van het Lucas-evangelie wil zijn toehoorders (en ons dus) eigenlijk vertellen dat Jezus de langverwachte Messias is. In de Handelingen doet Petrus dat door Jezus te plaatsen in de lijn van de woorden van de profeten. En in het evangelie zijn de Emmaüsgangers in de loop van hun tocht naar huis door een vreemdeling overtuigd geraakt dat de ogenschijnlijke mislukking en dood deel uitmaken van het Messiasverhaal. En bij het breken van het brood hebben ze beseft dat breken en delen, zeg maar **'samen mens zijn'** de essentie is van de boodschap van Jezus. En dat is waar het verschijningsverhaal mee eindigt: **jullie zullen hiervan getuigen, te beginnen in Jeruzalem**. Op een andere plaats staat: **tot het einde van de wereld**.

Onderweg tussen Jeruzalem en het einde van de wereld zullen Zijn getuigen ook wel hier in **Linden** en in onze **Pastorale Zone** gepasseerd zijn of nog eens passeren.